Annus XI - Vol. XI 1 Februarii 1919 Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

ABBATIA ALTAHENSIS O. S. B. IN BAVARIA RESTITUITUR IN ABBATIAM SUI IURIS, COMMISSA EXSECUTIONE ABBATI PRIMATI O. S. B.

BENEDICTUS PP. XV

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Exponendum curavit Nobis dilectus filius Williboldus Adam, abbas monasterii Mettenensis Congregationis Benedictinae Bavaricae, perantiquam abbatiam Altahae Inferioris, vulgo *Niedevaltaich* dictam, ad S. Mauritium, quondam iure meritoque fuisse inter celeberrima Germaniae coenobia adnumeratam. Et re quidem vera constat abbatiam enunciatam circa annum reparatae salutis DCCXXXI fuisse a Bavarorum Duce, auspice S. Firmino, conditam et filiis S. Benedicti traditam; eandemque per undecim fere saecula sanctitatis et litterarum laude nec non propagandae religionis studio mirandum in modum floruisse. Etenim ex hoc monasterio duo prodiere viri quos Ecclesia Dei sanctorum caelitum albo inseruit, videlicet S. Godehardus, episcopus Hildeshemensis, et S. Thiemo, episcopus et martyr, nec non complures alii sanctimonia vitae insignes viri, qui tamquam beati coluntur. Duo etiam archiepiscopi, octo episcopi et viginti quatuor aliorum monasteriorum abbates numerantur, qui olim in monasterio Altahae legiferi Benedicti Patris regulam professi sunt. Cognitum pariter est nonnullas alias abbatias coenobium Altahense condidisse, complures reformasse novoque auxisse splendore. Attamen, ineunte saeculo decimonono, anno Domini MDCCCIII, Altahensis abbatia, quae

per illud temporis adhuc quinquaginta tres sacerdotes inter suos monachos professos recensebat, per nefas a civili gubernio vi oppressa est. Verum cum, nostra aetate, rebus in melius, Deo favente, mutatis, spes effulgeat hoc insigne monasterium in integrum restituendi atque adsit occasio acquirendi magnam partem tam aedium quam fundorum olim ad ipsam abbatiam pertinentium, enixas Nobis idem Mettenensis abbatiae abbas humiliter preces adhibuit, ut memoratam antiquam abbatiam in integrum restituere dignemur. Nos autem, quibus nihil antiquius est quam ut vetusta et gloriosa Catholicae religionis monumenta ad pristinum decus revocentur, optatis his ultro libenterque annuentes, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi praepositis pro Religiosorum negotiis pertractandis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, tibi, dilecte fili, qui uti Abbas Primas universam Benedictinam Familiam moderaris, committimus: I. Ut, pro tuo arbitrio et conscientia, abbatiam Altahensem Ordinis S. Benedicti, cum omnibus iuribus ac privilegiis olim illi concessis, restituas, eamque tamquam sui iuris abbatiam Congregationi Benedictinae Bavaricae unias, nec non privilegiorum et favorum huic Congregationi concessorum participem facias. - II. Praecipias, ut sic restituta Altahensis abbatia administretur a Priori Conventuali, quem ex suis monachis abbas coenobii Mettenensis nominabit, usquedum nova familia monastica in restituta abbatia ita creverit, ut proprius iam abbas constitui possit. Cum vero regimen Congregationis iudicaverit omnia ad constituendum abbatem requisita adesse, tunc iubeas, ut Congregationis Bavaricae Benedictinae Praeses, re cum civili gubernio Bavariae composita, Capitulum Altahense ad canonicam abbatis electionem convocet, electioni ad normam Ordinis Constitutionum praesideat, electumque Sanctae huic Sedi confirmandum praesentet. - III. Denique concedas abbati Mettenensi ut quos aptos iudicaverit ex propriae abbatiae Mettenensis monachis et conversis ad efformandam primam restitutae abbatiae familiam Altaham mittat. - Verum permittas, ut religiosis sic missis, quinquennio elapso, liberum sit vel Altahae, annuente abbate Mettenensi et Priore Conventuali Altahensi, stabilitatem suam firmare, vel ad proprium Mettenense coenobium, si malint, redire. Haec concedimus, edicimus, mandamus, non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die x decembris MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD IOSEPHUM S. R. E. CARD. PRISCO, ARCHIEP. NEAPOLITANUM, CETEROSQUE CAMPANIAE ORDINARIOS, GRATIAS AGENS DE COMMUNIBUS OBSEQUENTISSIMIS LITTERIS, OCCASIONE PROXIMI CONVENTUS ANNUI REVERENTER DATIS.

Dilecte fili noster ac venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Imaginem vestrae in Nos pietatis non mediocri cum iucunditate perspeximus in litteris, quas proxime, Neapoli congregati, communiter ad Nos dedistis. Detulerunt eae quippe officia vestra, in primisque grati animi significationes ob promulgatum Codicem et proposita curandi ut in Campaniae dioecesibus latae leges executioni mandentur. Quantus ager ad excolendum; quam *fructuosi vobis labores!* Latissime enim, ut bene nostis, patet Codicis disciplina, cum et clericos afficiat et laicos, et utrosque ad omne officii munus studeat conformare. Omnino quae sit conditio dioecesium vestrarum, quid in unaquaque earum evellendum destruendumque sit, quid aedificandum et plantandum vos videtis. Sed quidquid hac in re aggreditur, id docendo, hortando, praecipiendo sequendum maxime est, id summa ope conandum, ut catholici omnes Christum induant et in actione vitae libere prae se ferant: ut Ecclesiam matrem non verbum tantum neque lingua diligant, sed opere et veritate: ut Apostolicae Sedi ita adhaereant, ut eius iussa faciant et iura animose tueantur. Haec enim nisi fundamenta ponantur, vix quicquam proderunt cetera. Opportune admodum mentio a vobis facta est sanctorum Campaniae Praesulum. Pertinet ad vos non solum eorum gloriae haereditas, sed etiam factorum imitatio. Iidemque, quorum perpetua cura ea fuit, ut disciplinae custodia Christus in omnibus viveret, videntur exemplo suo vos in proposito sancto confirmare et ad ea hortari, quae Nos scribenda ad vos putavimus amore magis impulsi, quam quod arbitraremur vos monitis indigere Nostris.

De communibus officiis gratias vobis agimus ex animo, Nostraeque testem benevolentiae ac caelestium auspicem munerum apostolicam benedictionem vobis omnibus, dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, clero ac populo unicuique vestrum tradito peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXVI decembris MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. D. ARTHURUM HINSLEY, ANTISTITEM DOM. PONT., URBANI ANGLORUM COLLEGII MODERATOREM, SAECULO EXEUNTE A COLLEGIO RESTITUTO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Pietatem et fidem, quae summa semper fuit, istius Collegii, cui praesides, erga hanc beati Petri Cathedram, egregie tu quidem nuper testabaris, tuo et alumnorum nomine, ob exactum saeculum a Collegio restituto. Eiusmodi Nos testimonium libentissime, ut ipse intelligis, complexi sumus; gaudemusque causam Nobis dari profitendae eius, qua vestrum Institutum vicissim prosequimur, peculiaris caritatis. Ac digna sane est quae a Nobis magnopere diligatur ista virtutum studiorumque optimorum sedes, quam, non solum ut Gregorii XIII auctoritate est condita, sed etiam ut, post illam rerum omnium conversionem, Pii VII providentiâ revixit, nemo ignorat laetos uberesque fructus Ecclesiae Anglicae peperisse. Etenim superiori tempore immemorabiles inde profecti sunt qui, mentibus animisque rite ad sacra munera conformati, in Angliae Missionibus utilissime elaborarunt. Ex iisque non pauci eo clariorem invenerunt apostolatus laudem quod avitae fidei veritatem profuso sanguine asseruerunt. Posteriori autem memoria qui in eadem ista disciplina educati erant, vel sacerdotes complures vel etiam sacrorum antistites, quum praeclaro fuerunt emolumento suis popularibus catholicis, tum ad dissidentium parandum promovendumque reditum, quem coeptum fieri laetamur, in maternum Ecclesiae Romanae sinum, non est dubium quin multum adhuc valuerint. Iam vero dolendum est quod immensa Europaei belli calamitas plagam huic Instituto inflixit nimis gravem, hinc extenuato alumnorum numero, illinc adauctis rei familiaris angustiis. Nos quidem eius necessitati pro viribus opitulantes, ad sarciendam Collegii fabricam, quantum modicae sinunt facultates Apostolicae Sedis, conferre parati sumus. Sed multo amplius Collegii rationes, ut stabilitatem habeant, requirere videntur, in primisque advocatam desiderare catholicorum ex Anglia largitatem. Certe optabile est ut qui bonis fortunisque abundant, ii maiorum imitati munificentiam, de suo quisque istuc destinent quantum satis est ad suppeditandos singulis alumnis studiorum sumptus. Verum praecipue commendatam rem volumus operae et navitati Episcoporum: quibus profecto, utpote ante alios Apostolicae huic Sedi maxime devinctis ac deditis, convenit prae ceteris

esse curae, ut urbanum Ecclesiae Anglicae Seminarium non modo ne, opportuna destitutum ope, languendo deficiat, sed magis magisque confirmatum vigeat et floreat. Nam, ut omittantur quae ad eruditionem et disciplinam pertinent, - etsi enim sancte docteque domi possunt alumni sacrorum institui, multo maiora tamen adiumenta pietatis et doctrinae in hac Urbe catholici nominis capite eis suppetere planum est, - illud dumtaxat memoramus quod apud homines Ecclesiae matris perstudiosos maximum pondus habere debet: ad astringendos vel arctius christianas gentes cum beati Petri Cathedra, tamquam cum centro catholicae unitatis, praeclarum inesse vinculum in iis quae Romae pro una quaque natione patent domus sacrae iuventuti educandae, ubi optimae spei adolescentes, sub oculis Pontificis maximi, apud sacratos principum Apostolorum cineres, inter augustissima christianae vetustatis monumenta, sacris initientur, et quaesitum de ipso fonte spiritum Romanae Fidei, quo se in disciplinae cursu penitus imbimberint, eundem in suos cives deinceps effundant. Itaque sperare licet fore ut, Angliae Episcopis adnitentibus, istud Collegium ex hac incommoda condicione quamprimum emergat, quin etiam feliciter amplificetur. Haec autem spes confirmatur eo quod is nunc est Collegii Cardinalis patronus qui, religionis et ingenii laude, non minus Ecclesiae senatum quam Anglorum genus illustrat. Accedit ut communia tempora, quae ad pacem inclinant, ipsi quoque Instituto vestro auspicium afferant rerum meliorum. Ac caelestium munerum conciliatrix eademque testis paternae benevolentiae Nostrae sit apostolica benedictio quam tibi, dilecte fili, alumnisque tuis amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, in Epiphania Domini anno MCMXIX, Pontificatus Nostri quinto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. P. D. FRANCISCUM XAVERIUM EPISCOPUM TARBIENSEM ET LOURDENSEM DE SACRIS SOLEMNIBUS PERAGENDIS IN MEMORIAM APPARITIONIS B. M. V. IMMACULATAE.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quum annus compleretur sexagesimus ex quo Immaculata Virgo Mater istic conspiciendam se obtulerat, scimus in optatis tibi fuisse, ad faustum

eventum commemorandum, sacras toto anno agitare laetitias, nisi tanta belli calamitas obsisteret. Nunc vero cum, Dei benignitate ac numine, arma tandem conquiescunt, consentaneum videtur ut proximum Apparitionis festum peculiaribus sollemnibus celebretis. Nam hoc annorum spatio quot quantaque ad Lourdensem Specum facta sunt mirabilia, cum affecta desperatis morbis corpora sanitatem ex improviso reciperent, cum aversis a religione animis subita fidei lux illaberetur, cum innumerabiles inde, si non imploratae valetudinis compotes, tamen paratissimi divinae obsequi voluntati redirent. De omni hac beneficiorum copia Virgini beatissimae, cuius apud Deum patrocinio sunt tribuenda, ingentes grates persolvere officium est: quibus beneficiis illud ipsum annumerari debet quod, positis armis, reconciliandae pacis mundo spes illuxit, cum eadem et *Principem pacis* Iesum Dominum ediderit, et humani generis mater sit benignissima. Hanc vero ob causam amplius instandum est apud divinam clementiam, ut ea pax constituatur quam optimus quisque exspectat, quae scilicet, iustitia et aequitate comite, vincula inter universos populos confirmet christianae caritatis. Quod cum de praesentissima Mariae ope ac suffragio Nobis spondeamus, quas ubique supplicationes nuper indiximus, eas maxime in aedibus marianis celeberrimis, quo in numero Lourdensis eminet, haberi gratum est. Quare sacra sollemnia, quae istic propediem fient, vehementer Nobis intelligis probari. Atque ad eorum augendum splendorem ac fructum, de spirituali Ecclesiae thesauro, cuius apud Nos dispensatio est, omnibus qui rite confessi et sanctissima Eucharistia refecti Lourdensem Aedem adierint *Indulgentiam Plenariam* non solum die XI februarii proximi, sed etiam singulis diebus anniversariis ceterarum Apparitionum Virginis Immaculatae hoc anno redeuntibus, lucrandam concedimus; pari Indulgentiae munere eisdem condicionibus fruantur volumus quicumque earum sollemnium peregrinationum ad Lourdensem Basilicam participes erunt quae hoc vertente anno, ut scribis, suscipientur. Ita ad pedes divinae Matris in ista benignitatis eius nobilissima sede Nos quoque vobiscum vel in agendis gratiis vel in precibus adhibendis, populi christiani causa, praesentes animo adesse videbimur. Tuae vero pietatis et observantiae erga Nos officia paternâ benevolentia rependentes, caelestium auspicem munerum tibi, venerabilis frater, tuoque clero ac populo apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XX ianuarii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

DE CLERICIS IN CERTAS QUASDAM REGIONES DEMIGRANTIBUS

Magni semper negotii fuit clericorum receptio ex dissitis vel transmarinis locis provenientium: talibus in adiunctis deceptiones et fraudes facile occurrunt, easque detegere in tanta locorum distantia ac sermonum diversitate diutini laboris est ac difficile. Unde Alexander III in consultatione ad Episcopum Cenomanensem, *statuta Patrum veterum*[1] renovans, de clericis in remotis regionibus ordinatis, itemque de transmarinis statuit « ut ad minus quinque Episcoporum super ordinatione « sua testimonio muniantur ». Quae lex, relata in Decretalibus, tit. 22, lib. I, ius commune per plura saecula constituit.

Nostra autem aetate, itineribus trans Oceanum communioribus et frequentioribus factis, novae leges pro clericorum ex Europa ad ea loca migrantium latae sunt, et ultima vice per decretum *Ethnographica studia*, quibus plura iuxta temporis adiuncta fuerunt disposita; quae ubi accurate observata fuere, valde in animarum bonum profuisse exploratum est.

Attamen, interea temporis, experientia docuit aliquid in hac re ulterius addi oportere aliaque temperari, ut salutarium priorum decretorum finis plenius ac facilius attingi queat.

Accessit publicatio Codicis canonici iuris, cui, quantum fas erat, coordinari oportebat peculiaris haec lex de clericis trans Oceanum migrantibus.

Habita idcirco ratione votorum plurium Americae Antistitum, perpensisque quae a Nuntiis et Apostolicis Delegatis relata fuerunt, Emi S. huius Congregationis Patres, postquam de mandato SSmi D. N. Benedicti XV omnia diligenti examini subiecere, haec statuenda censuerunt.

[1] Conciliorum scilicet Carthaginensis I, Chalcedonensis et Antiocheni, nec non et S. Augustini (cfr. *Decr. Gratiani*, dist. I, cap. V).

CAPUT I.

Integra lege Sacrarum Congregationum de Propaganda Fide et pro negotiis Orientalis Ritus circa sacerdotum huius ritus migrationem, quoad alios haec in posterum observanda erunt:

1. Pro sacerdotibus ad longum vel indefinitum tempus aut in perpetuum ex Europa vel ex Mediterranei oris ad Americam vel ad insulas Philippinas migraturis, fas esto Episcopis, non vero Vicariis Generalibus aut Capitularibus, litteras discessoriales concedere, hisce tamen servatis conditionibus:

a) ut agatur de sacerdotibus cleri saecularis ex canonico titulo sibi propriis;

b) ut hi post ordinationem suam saltem per aliquot annos dioecesi deservierint;

c) et intra hoc tempus, sicut antea in Seminario, intemeratae vitae certum argumentum praestiterint, et sufficienti scientia sint instructi, adeo ut solidam spem praebeant aedificandi verbo et exemplo populos ad quos transire postulant, et sacerdotalem dignitatem numquam a se maculatum iri, prout iterato praecedentibus decretis Apostolica Sedes praescripsit;

d) dummodo ad migrandum iustam habeant causam, e. g. desiderium se addicendi spirituali adsistentiae suorum concivium vel aliorum illic commorantium, necessitatem valetudinis curandae, vel aliud simile motivum, coherenter ad ea quae canon 116 Codicis in casu excardinationis requirit;

e) sub lege, *quae sub gravi ab utroque Ordinario servanda erit,* ut Episcopus dimittens, antequam licentiam ac discessoriales litteras concedat, directe pertractet cum Episcopo *ad quem,* illumque de sacerdotis aetate, vita, moribus, studiis et migrandi motivis doceat, ab eoque requirat, an dispositus sit ad illum acceptandum et ad aliquod ecclesiasticum ministerium eidem tribuendum, quod in simplici missae celebratione consistere non debet, quoties migrans sacerdos aetate iuvenili et integris viribus polleat; neque licentiam et discessoriales litteras sacerdoti antea concedat quam responsionem ad utrumque affirmativam assecutus sit;

f) Episcopus autem *ad quem* exhibitum sacerdotem non acceptet, nisi necessitas aut utilitas Ecclesiae id exigat vel suadeat, aut alia iusta et rationabilis causa intercedat.

2. Discessoriales litterae non communi sed specifica forma conficiendae erunt, hoc est, exprimere debebunt consensum sive tempora-

neum, sive perpetuum vel ad beneplacitum Episcopi dimittentis, acceptationem Episcopi *ad quem*, et notas sacerdotis individuas, aetatis scilicet, originis, aliasque, quibus persona describatur, adeo ut nemo circa eius *identitatem* decipi possit: aliter autem confectae litterae nihil valeant et nullae habeantur.

3. Firma manet praescriptio in decreto *Ethnografica studia* statuta, qua Italiae Ordinarii relevantur ab onere dimissoriales litteras, de quibus in superiori articulo sermo est, conficiendi; sed peractis iis quae sub n. 1 statuta sunt, rem deferent ad Sacram hanc Congregationem, quae licentiam scripto dabit cum utroque Ordinario communicandam.

4. Idem statuitur pro Episcopis Hispaniae et Lusitaniae, hac una differentia, quod onus licentiam concedendi attribuitur et reservatur Apostolicae Sedis apud eas nationes Legato.

5. Qui hisce litteris vel licentia carent, ad sacri ministerii exercitium admitti nequibunt: qui vero iis pollent, admittentur etiam in locis transitus, nisi peculiaris aliqua extraordinaria ratio obsistat, si ibidem infirmitatis aut alia iusta causa commorari parumper coacti fuerint.

6. Hisce servatis normis aliisque quae in tit. I, lib. II Codicis statutae sunt, sacerdotes ex Europae dioecesibus dimissi, in Americae et insularum Philippinarum dioecesibus, utroque Ordinario consentiente, incardinari etiam poterunt.

7. Sacerdotes ex Europae dioecesibus dimissi ex una in aliam Americae et insularum Philippinarum dioecesim transire poterunt, Episcopo *a quo* discedere desiderant et Episcopo *ad quem* pergere optant consentientibus, servatis in substantialibus normis sub nn. I et II positis, et docto quamprimum Ordinario sacerdotis proprio, vel, si agatur de sacerdotibus Italis, Hispanis et Lusitanis, S. Sedis officio a quo prima demigrandi licentia promanavit. Obligatio autem docendi Ordinarium sacerdotis proprium vel S. Sedis officium spectabit ad Episcopum qui sacerdotem in sua nova demigratione recipit.

8. Curae et sollicitudini Ordinariorum Americae et insularum Philippinarum enixe commendatur ut provideant quo emigrati sacerdotes in domibus privatis vel in diversoriis, sive publicis hospitiis, non commorentur, sed in aedibus ecclesiasticis ad rem instructis vel instruendis, aut penes aliquem parochum vel religiosos viros. Quod si absque legitima causa parere recusent, eos post factam monitionem peremptoriam a missae celebratione interdicant.

9. Religiosi, dum in sua religione perseverant, trans Oceanum ad alias suae religionis domus mitti a suis superioribus valebunt, hac una lege servata, super cuius observantia superiorum conscientia graviter

oneratur, ut agatur de religiosis qui sint intemeratae vitae, bonae exploratae que vocationis et studiis ecclesiasticis bene instructi; adeo ut retineri tuto possit, in bonum animarum et aedificationem fidelium eorum missionem esse cessuram.

10. Religiosi exclaustrati, pro tempore quo extra conventum morantur, et religiosi saecularizati eadem tenentur lege ac clerici saeculares.

CAPUT I.

11. Clerici saeculares, qui ex Europa vel ex Mediterranei oris in Americam vel in insulas Philippinas ad breve tempus, *semestre* non excedens, pergere cupiunt, acceptatione non indigent Ordinarii illius loci, vel illorum locorum ad quae proficiscuntur, prout pro diuturna vel stabili commoratione requiritur.

12. Sed debent:

a) iustam honestamve causam itineris suscipiendi habere, eamque Ordinario suo patefacere, ut discessorias litteras ab eo impetrare valeant;

b) muniri discessorialibus litteris Ordinarii sui, non in forma communi, sed in forma specifica, cohaerenter ad ea quae superiori num. 2 praescripta sunt, causa temporanei itineris et spatio temporis in indulto indicatis;

c) reportare S. Sedis beneplacitum, quod dandum erit vel ab hac S. Congregatione, vel ab Apostolicae Sedis Legatis, in locis ubi hi adsint; nisi urgens aliqua causa discessum absque mora exigat: quo in casu in litteris discessorialibus id erit exprimendum;

d) in quolibet casu instrui sufficienti pecuniae summa nedum pro itinere decenter suscipiendo, sed etiam pro regressu: ad quem finem Ordinarius cavere debet, ut summa ad revertendum necessaria deponatur penes aliquam nummulariam mensam, aut alio modo tuta sit, ne ulla reversioni obstet pecuniae difficultas.

13. Religiosi exclaustrati, durante exclaustrationis tempore, et religiosi saecularizati hac ipsa lege tenentur.

14. Expirato spatio temporanei indulti, si quis ex infirmitate aut alia iusta vel necessaria causa redire non valeat, Ordinarius loci licentiam prorogare poterit, docto tamen statim Ordinario sacerdotis proprio et S. Sedis officio, a quo beneplacitum discessus datum fuit.

CAPUT III.

15. Leges de sacerdotibus migrantibus latae eos quoque attingant sacerdotes, qui, aut in itinere transmarino aut in exteris commorationis locis, Europa minime excepta, agricolis aliisque operariis demigrantibus

suum praestant ministerium, sive curam hanc sponte sua suscipiant, sive ad hoc assumantur officium ab aliquo ex iis *Operibus,* quae in migrantium commodum providenter hac nostra aetate instituta sunt.

16. Sacerdotes qui, his legibus non servatis, temere arroganterque demigraverint, suspensi a divinis ipso facto maneant: qui nihilominus sacris (quod Deus avertat) operari audeant, in irregularitatem incidant; a quibus poenis absolvi non possint nisi a Sacra hac Congregatione.

***

SSmus autem D. N. Benedictus PP. XV resolutiones Emorum Patrum ratas habuit et confirmavit, easque publici iuris fieri iussit et ab omnibus ad quos spectat ad unguem ex conscientia servari, ceteris praescriptionibus quae in decreto *Ethnografica studia* continentur cessantibus, et contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae ex S. C. Consistoriali, die 30 decembris 1918.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

CIRCA DECRETUM *REDEUNTIBUS*

DECLARATIO

Avendo chiesto il Procuratore Generale dei Sacerdoti del S. Cuore di Bétharram e quello dei Missionari della Salette, se nella parola *Ordinarius* contenuta nel decreto *Redeuntibus* fossero compresi i loro rispettivi Superiori Generali, e per l'indizione degli esercizi spirituali, e per l'assoluzione dalle irregolarità, e agli altri effetti di detto decreto; oppure se dovevano escludersi, secondo il significato canonico della parola *Ordinarius;* questa S. Congregazione, per mandato del Santo Padre, ha risposto in ambedue i casi: *Ordinarium in casu, et ad effectum decreti « Redeuntibus » extendi, et comprehendere Superiorem Generalem praedictarum Congregationum.*

Dalla Segreteria della S. C. Concistoriale, il 20 gennaio 1919.

✠ G. Card. De Lai, Vescovo di Sabina, *Segretario.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Arciv. tit. di Cesarea, *Assessore.*

III

FORTALEXIENSIS ET CRATENSIS

COMMUTATIONIS FINIUM

Quum de mandato SSmi Dñi Nostri Benedicti PP. XV, litteris diei 21 augusti 1917, R. P. D. Angelo H. Scapardini, archiepiscopo Damasceno, in Brasiliana Republica Apostolico Nuntio, commissum fuisset, ut dirimeret difficultates exortas ob fines, non undequaque certos et in aliquibus locis minus opportunos, inter duas dioeceses Fortalexiensem et Cratensem; idem Apostolicus Nuntius, decreto suo diei 19 martii 1918, harum dioecesum fines in hunc, qui sequitur, modum commutavit. Linea divisoria, quae ab ortu fluminis vulgo *Frussù* ad montem usque Serra de Ouro vocatum protenditur, sequetur divortium aquarum, quo paroeciae Maria Pereira, Cocheira, Jaguaribe Mirim, ad archidioecesim Fortalexiensem pertinentes, et paroeciae Iguatu et Icò, ad dioecesim Cratensem pertinentes, ad invicem separantur.

SSmus autem Dñus Noster, in audientia diei 24 ianuarii 1919, rem ratam habuit et confirmavit.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

IV

DESIGNATIO QUORUNDAM ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE A METROPOLITIS

Cum ex praescripto can. 1594, § 2, statutum sit ut « a causis in « prima instantia pertractatis coram Metropolita appellatio fiat ad loci « Ordinarium, quem ipse Metropolita, probante Sede Apostolica, semel « pro semper designaverit »;

Emus Patriarcha Olyssiponensis designavit Ordinarium Eborensem.

Rmus Archiep. Messanensis Ordinarium Pactensem.

» » Turritanus, Ordinarium Algarensem.

» » Bituricensis, Ordinarium Lemovicensem.

» » Sancti Salvatoris in America Centrali, Ordinarium dioecesis Sanctae Annae.

» » Auxitanus, Ordinarium Tarbiensem et Lourdensem.

Rmus Archiep. Turonensis, Ordinarium Burdigalensem.
» » Mechoacanus, Ordinarium de Queretaro.
» » Sanctae Severinae, Ordinarium Rossanensem.
» » Algeriensis, Ordinarium Constantiniensem.
» » Varsaviensis, Ordinarium Lublinensem.

SSmus D. N. Benedictus PP. XV, audita relatione Emi Secretarii S. C. Consistorialis, designationes ut supra factas approbare dignatus est.

V

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, SSmus D. N. Benedictus XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

13 decembris 1918. — Archiepiscopali ecclesiae Rossanensi praefecit R. P. D. Ioannem Scotti, hactenus episcopum Cariatensem.

23 decembris. — Cathedrali ecclesiae Alexandrinae Statiellorum R. P. D. Iosue Signori, hactenus episcopum Fossanensem.

— Cathedrali ecclesiae Alatrinae R. D. Antonium Torrini, canonicum cathedralis ecclesiae Fesulanae et eiusdem dioecesis seminarii rectorem.

— Cathedralibus ecclesiis Calliensi et Pergulanae, invicem perpetuo canonice unitis, R. D. Augustum Curi, archidiaconum metropolitanae ecclesiae Firmanae.

7 ianuarii 1919. — Metropolitanae ecclesiae Burgensi R. P. D. Ioannem Benlloch y Vivó, hactenus episcopum Urgellensem.

16 ianuarii. — Cathedrali ecclesiae Fossanensi R. D. Quiricum Travaini, archipresbiterum loci vulgo « Trecate », in dioecesi Novariensi.

25 ianuarii. — Titulari episcopali ecclesiae Usulensi Rmum D. Iacobum Laminne, vicarium generalem Leodiensem, quem deputavit in Auxiliarem Episcopi Leodiensis.

VI

NOMINATIONES

Decretis S. Congregationis Consistorialis nominati sunt:

9 decembris 1918. — R. P. Ioannes Sodo, episcopus Asculan. Apul. et Ceriniolensis, ***Administrator Apostolicus dioecesis Troianae***

— Emus Alexius S. R. E. card. Ascalesi, archiepiscopus Beneventanus, ***Administrator Apostolicus dioecesis Lucerinae.***

SACRA CONGREGATIO CONCILII

WRATISLAVIEN.

MISSAE PRO POPULO

Die 13 iulii 1918

SPECIES FACTI. - Praestat ad factispeciem huius causae cognoscendam, ipsum subiicere tenorem libelli Rmi Episcopi Wratislaviensis, quo, haud ita pridem, ad h. S. C. res delata est. Scribebat nimirum: « Saepe « sacerdotes illi dioecesis Wratislaviensis, qui vocantur *Curati* vel etiam « *Localistae,* tam praedecessori meo quam mihi dubia de obligatione « Missam pro populo applicandi exposuerunt, quae oriuntur ex indole « officii eorum; et licet ipsis communicata sint responsa a S. Sede alias « iam data, non omnino evanuerunt haec dubia, uti cognoscitur ex quae- « stionibus iterum iterumque nuper propositis. Accedit quod etiam instru- « ctiones in hac materia a variis Ordinariis datae et sententiae auctorum « non omnino concordare videantur. Hinc, tam ad applicationem nor- « marum vigentium clarius elucidandam, quam ad conscientiarum in re « tanti momenti tranquillitatem, valde proderit, si S. Congregatio ad « sequentes quaestiones respondere dignetur.

« Varia nimirum genera Curatorum exsistunt in hac dioecesi, quae « in vasto suo districtu per quatuor provincias extenso complectitur « regiones diversissimae conditionis, scilicet regiones omnino fere catho- « licas, regiones mixtae religionis et extensissimas regiones *diasporae* « (seu dispersionis, i. e. ubi catholici veluti dispersi inter acatholicos « vivunt). Certum quidem est, in omnibus regionibus ad applicandam « Missam pro populo esse obligatos parochos parochiarum canonice ere- « ctarum. Certum quoque est, ab hac obligatione liberos esse curatos « illos, qui, in ipsa sede parochiae, inserviunt curae animarum vigore « officii vel beneficii sui curatialis, cui proprius districtus ex parochia « totaliter separatus non est assignatus. Aliae vero exsistunt curatiae, de « quarum obligatione dubia noventur. De talibus haec breviter exponam.

« I. In regionibus diasporae, ubi catholici dispersi sunt inter acatho- « licos multoties numerosiores, decursu temporis multae Curatiae sunt « erectae, quae omnino similes sunt Curatiis in terris missionum. Non « sunt beneficia proprie dicta, sed *stationes* tantum erectae pro pasto- « ratione catholicorum in circumiacente diasporae parte singulis Cura-

« tiis assignata; ipsi curati sunt *ad nutum amovibiles,* licet curam prima-
« riam exerceant vi decreti ipsis ab Ordinario dati. Quaeritur an sint
« ad applicandum pro populo obligati. Videtur negandum esse attentis
« responsis a S. Sede datis tam pro terris missionum (S. C. de Prop.
« Fide, 23 mart. 1863) quam etiam Episcopo Osnabrugensi uti Provi-
« cario apostolico illarum regionum, quae " Missiones Septentrionales „
« Germaniae nuncupantur.

« II. In aliis dioecesis meae partibus, ubi exsistunt parochiae pro-
« prie sic dictae, ob necessitatem melius providendi curae animarum,
« passim, pro parochianis a sede parochiali remotioribus, erectae sunt
« Curatiae pro certo determinato districtu, qui ex totali parochiae nexu
« *non est* pleno iure *separatus.* Curatus vel Localista, qui ad nutum
« Episcopi amovibilis est, exercet curam primariam vi decreti ab Ordi-
« nario ipsi dati. Estne obligatus ad applicandum pro populo? Negan-
« dum esse videtur. Nam, principali districtu parochiali permanente
« integro, parochus totius parochiae tenetur applicare pro toto grege
« suo, in quo inclusi etiam sunt parochiani ad districtum filialem per-
« tinentes, quorum Curatus, licet districtui separato inserviat, curam
« primariam magis ex vi mandati Episcopi uti *cooperator parochi,* quam
« ex muneris genuina indole habet implendam.

« III. Tertium exsistit genus Curatorum, quod est simile generi sub
« numero II descripto, sed differt ab illo, quia districtus curatialis, quoad
« administrationem temporalium et iura temporalibus adnexa, est omnino
« separatus a districtu parochiali. Viget enim in Borussia lex civilis die
« 2 iunii 1875 lata de administrandis bonis temporalibus " Communita-
« tum ecclesiasticarum „, quae lex ab Episcopis cum praescientia S. Sedis
« est tolerata et recepta; iuxta hanc legem pars districtus parochialis
« separari potest ex nexu parochiae, ut fiat " communitas ecclesiastica „
« sui iuris, et ut incolae liberentur ab oneribus quoad temporalia et
« amittant iura quoad temporalia, quibus antea iuncti erant districtui
« parochiali. Talis separatio, tangens unice temporalia, non hunc habet
« effectum, ut nova parochia oriatur, quippe quum illa lex civilis nihil
« aliud ordinare vult quam administrationem bonorum temporalium et
« iura et onera temporalibus annexa. Si talis " communitas ecclesiastica
« curatialis „ per Episcopi documentum ratificatione Gubernii munitum
« erigitur, Curatus auctorizatur ad gerendam curam primariam per
« Decretum Ordinarii, sed Curatia non erigitur in titulum beneficii;
« Curatus manet amovibilis ad nutum Episcopi. Tandem si decursu
« temporis statio curati, postquam sufficientem dotationem acquisiverit,
« potest erigi in beneficium parochiale, separatio totalis fit, ac etiam quoad

« spiritualia; tunc tandem curatus fit pastor gregis omnino proprius et « inamovibilis. Ex hisce rerum adiunctis saepe oritur quaestio, utrum « Curatus amovibilis districtus curatialis *quoad temporalia* omnino sepa- « rati, quia vi decreti Ordinarii gerit curam primariam, licet quoad spi- « ritualia districtus suus nondum sit definitive separatus a districtu « parochiali, tamen obligatus sit ad applicandum pro populo sui distri- « ctus, an parochus ecclesiae principalis applicans pro populo totius « parochiae intentione sua complectatur etiam districtum curatialem, « donec evehatur curatia in parochiam etiam quoad spiritualia omnino « separatam ».

ANIMADVERSIONES. - Una est SS. Congregationum Romanarum et Doctorum sententia, obligationis Missam pro populo applicandi causam sitam esse omnino in *pastorali officio* (cfr. S. C. C. in Caietan., 16 dec. 1807; Romana, 9 iul. 1881 et plurima ibi allegata), hinc passim illud usurpatur quemquam hac lege *non teneri ratione beneficii sed officii, non ratione bonorum seu reddituum, sed muneris.* Quamobrem certum est hac lege obligari non solum parochos, sed etiam Vicarios etsi curam actualem tantum exercentes, vel etiam *amovibiles* ad nutum, aut ad breve tempus deputatos, quamvis regularis sit paroecia aut parochus, quamvis reditus nulli sint aut admodum tenues ut ad congruam non sufficiant (Bened. XIV, Const. *Cum semper oblatas*, § 4-5). Unum igitur requiritur et sufficit ad hanc obligationem imponendam, hoc est, quod quis sit *proprius pastor determinati gregis*, ita ut illi « cura animarum commissa » stricto sensu, ad normam Conc. Trid., c. I, sess. XXIII, *De ref.*, dici valeat. Videlicet (ut recte exponitur in dissert. cl. Tarquini, pro causa in Congr. de Prop. Fide, 23 mart. 1863, synoptice relata in *Act. S. Sedis*, I, 390 ss.) secundum divinam Ecclesiae institutionem *officium pastoris* sua integritate seu plenitudine, residet in solis Episcopis: proindeque soli Episcopi iure divino *absoluto* tenentur ad sacrificium pro populis offerendum: unde ab ipsomet Apostolo (*Hebr.*, V, 1 et VIII, 3) *omnis pontifex*, scilicet omnis princeps sacerdotum, non omnis sacerdos nominatur... Ceteri autem, qui curam animarum habent, praeter Episcopos, non habent velut proprium sibique inhaerens pastoris officium ex divino iure, sed illud exercent ex ecclesiastica delegatione et institutione, intra quosdam limites. Quamobrem quum de his, parochis ceterisque, dicitur incumbere illis onus *ex divino praecepto* applicandi Missam pro populo, intelligendum est de iure divino, non absoluto sed *hypothetico* (cfr. etiam Bened. XIV, Const. *Cum semper*, et Pii IX, *Amantissimi*, in quibus non dicitur absolute ex divino praecepto mandari, sed de divino praecepto

descendere). Hypothesis autem est triplex, quod nempe: I. Ecclesia commiserit aliqua ratione aliis ab Episcopis animarum curam; II. Quod illis commiserit, non modo mere facultativo, sed quo obligatio induceretur; III. Quod commiserit hanc animarum curam sine ea limitatione, quae excludat obligationem Missam applicandi pro populo. Quae tres hypotheses quum verificentur dumtaxat ex ecclesiastico iure et ordinatione, in potestate est Ecclesiae quemadmodum illas moderari vel auferre, ita etiam super oneris seu officii consequenti applicatione dispensare, aut eam temperare, quod reapse, urgente rationabili causa facere non recusat. Hinc etiam constat obligationem Missae pro populo, pari quodam gressu procedere, cum ecclesiastici territorii in *distinctas* partes distributione, per quam definite hypotheses indicatae ad effectum deducuntur: quamobrem, quum Codex iuris canonici, nuper eam quoque indixerit divisionem, qua territorius vicariatus apostolici et praefecturae apostolicae in partes distribueretur, « quasi-paroecias » appellandas (can. 216, § 3), consequens fuit ad harum quoque *peculiares* rectores, seu quasi-parochos, obligationem Missae pro populo applicandae, uno contextu cum parochis (can. 466, § 1), extendere, quamquam, pro locorum rerumque adiunctis, valde temperatam. Notum siquidem est in disciplina canonica quae Codicem antecessit Missionarios omnes, quamquam animarum curam in certis aliquibus locis assumerent (dummodo non gererent vices legitimorum pastorum in parochiis canonice iam erectis), semper *simplices Verbi Dei praecones, nulloque modo parochos* habitos esse (S. C. Prop. Fid., 28 ian. 1778) ac propterea non magis Missae pro populo applicandae obligatos, quam sacerdotes qui ab Episcopis exorati ad aliquam paroeciam derelictam ex charitate accederent, ut ibi sacramenta administrent (ead. S. C., 23 mart. 1863, 18 aug. 1866; 8 nov. 1882).

Hisce praemissis, dubium non videtur quin assentiendum sit sententiae Episcopi, quoad curatos secundi et tertii generis in factispecie recensiti: agitur nimirum in utroque de cura animarum in *parte* territorii iam constitutae paroeciae gerenda ex praecepto Episcopi, ut utilius bono fidelium consulatur: quae tamen pars non est dismembrata, sed suum retinet nexum cum reliquo paroeciae territorio, ita ut populus hisce Curatis ab Ordinariis speciali ratione commissus non desinat pertinere ad parochum totius paroeciae: sacerdos itaque deputatus ab Ordinario, quamvis in sibi commisso territorio suppleat in omnibus parochi vicem, non desinit esse *vicarius cooperator* parochi, ad tramites can. 476, § 2, et ideo ad Missam pro populo applicandam non tenetur, iuxta § 6 eiusdem canonis (cfr. etiam c. 475, § 2), sed huiusmodi onus,

prout ante constitutionem huiusce « Curatiae », ita post ipsam constitutam, parochum, cuius est totus populus, gravat. Unica differentia quae tertium ab altero genere discernit, videlicet independentia a parocho in bonorum administratione, rem non immutat, quia tangit tantummodo temporalia, unde, ut a limine vidimus, nihil conficitur ad Missam pro populo quod attinet; hac etiam posita independentia, non efficitur profecto ut *proprius* habeatur *pastor*, distinctus omnino a pastore huius paroeciae, utque Curatia illi *in titulum* conferatur (cfr. c. 451, § 1); quae omnia necessaria sunt ne *duabus* personis propter *unam* paroeciam onus huiuscemodi imponatur.

Difficultatem e contrario, nec modicam, praebet quod Episcopus sentit de primo genere Curatorum in factispecie posito. Agitur nimirum de his sacerdotibus qui curam animarum gerunt pro catholicis qui dispersi vivunt inter acatholicos, intra limites *stationis* sibi assignatae, quasi eodem modo quo Missionarii curam gerunt fidelium dispersorum inter infideles intra limites « quasi-paroeciae » sibi concreditae. Ex responsis antea datis pro locis Missionum deducit Episcopus hos Curatos nullatenus teneri ad Missam pro populo applicandam; verumtamen, innovato hodie per Codicem iure, summum quod inde deduci posset, id foret, hosce Curatos non teneri ad Missam pro populo applicandam nisi in nonnullis solemnitatibus recensitis in can. 306 (cfr. can. 466, § 1). At enim, quod gravius est, *stationes* hae non videntur adaequandae quasi-paroeciis, sed esse potius verae et propriae paroeciae, claret id ex can. 216, § 3: stationes enim in casu, non sunt partes territorii alicuius praefecturae seu vicariatus apostolici, sed definite dioecesis Wratislaviensis, in qua iuxta cit. can. non capit nomen et conceptus quasi-paroeciarum: ergo non restat nisi quod eaedem partes, quamvis nomine donentur *stationum*, sint verae paroeciae, quatenus nimirum repraesentant « partem distinctam territorii » cui assignata est « sua peculiaris « ecclesia, cum populo determinato, suusque peculiaris rector, tanquam « proprius eiusdem pastor, pro animarum cura ». Non enim dicitur populum harum stationum, quamvis inter acatholicos dispersum, pertinere adhuc ad aliquam praeterea paroeciam finitimam, aut alium habere proprium pastorem praeter rectorem stationum, in quem alium iuxta iam disceptata refundi posset hoc onus. Neque obiici potest quod huiusmodi stationes in beneficium erectae non sint, aut quod constitutam non habeant dotem: omisso enim quod ex actis nihil tale habetur, id quoque non obstaret, quominus paroeciae essent dicendae, ad tramitem can. 1415, § 3. Quod si in can. 710 recoluntur loca « ubi paroeciae aut « quasi-paroeciae nondum sint constitutae », non ideo datur intelligi

huiusmodi locis accenseri debere *distinctas* « stationes » iam erectas et constitutas; sed traduci id debet tantummodo ad can. 216, § 2, ubi divisio Vicariatus in quasi-paroecias cum ea limitatione iubetur: *ubi commode fieri possit.*

Si itaque « stationes », de quibus in prima specie, veris et propriis paroeciis accenseri debent, nullum dubium superest quin eorum rectores seu curati obligatione applicandae Missae teneantur et quidem omnino ad normam can. 339: quod tamen non obest, quominus ab Ecclesiae materna benignitate, urgente rationabili causa, onus illud possit temperari, ut a limine praenotatum est: sed de hisce agendum in casibus particularibus, in quibus a singulis recurrendum erit; dum in praesenti de generali norma constituenda agitur.

Resolutio. - In plenario conventu diei 13 iulii 1918 Emi Patres S. Congregationis Concilii, perpensis omnibus, rescribendum super propositas preces censuere: « Curatos primi generis *teneri*: curatos alterius et tertii generis *non teneri* ».

Facta autem insequenti die SSmo Dño Nostro relatione per infrascriptum S. C. Secretarium, Sanctitas Sua datam resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM DE MISSIONARIIS E MILITIA REDEUNTIBUS

La Sacra Congregazione Concistoriale ha emanato un opportunissimo decreto *De clericis e militia redeuntibus* in data 25 ottobre 1918, che è stato pubblicato nel n. 12 degli *Acta Apostolicae Sedis* del decorso anno (vol. X, pag. 481).

Ora questa S. Congregazione di Propaganda, estendendo le disposizioni del citato decreto agli Istituti, Seminari e Collegi di missioni, soggetti alla sua giurisdizione, stabilisce che i missionari e gli alunni dei medesimi debbano presentarsi entro il termine fissato di dieci giorni, in luogo dell'Ordinario, al rispettivo Superiore, anche nel caso che i missionari e gli alunni non siano stati escardinati dalla propria Diocesi.

Ordina inoltre che nessuno dei missionari o alunni ritornati dalla milizia possa essere rinviato nei luoghi di missione, senza che prima abbia compiuto l'ingiunto corso di esercizi spirituali e tutte le altre prescrizioni del citato decreto della S. Congregazione Concistoriale.

Roma, 15 gennaio 1919.

G. M. Card. van Rossum, *Prefetto.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Segretario.*

II

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 285

Iuxta can. 285 Codicis Iuris Canonici pro appellatione:

16 iulii 1918. — Rm̃us Archiepiscopus Verapolitanus designavit Ordinarium Quilonensem.

8 novembris. — Rm̃us Archiepiscopus Columbensis, Ordinarium Iaffnensem.

Quas designationes SSm̃us D. N. Benedictus Pp. XV diebus et anno supradictis approbare dignatus est.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

PINNEN.

DECRETUM CANONIZATIONIS BEATI GABRIELIS A VIRGINE PERDOLENTE, CLERICI PROFESSI E CONGREGATIONE CLERICORUM REGULARIUM EXCALCEATORUM A SANCTISSIMA CRUCE ET PASSIONE D. N. I. C.

Super Dubio

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam a Sede Apostolica eidem Beato venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Beatificationis et Canonizationis causas cominus inspicienti earumque naturam intimius perscrutanti compertum illud statim fit atque manifestum, quod scilicet causas ipsas peculiari suae providentiae ordine

regat et moderetur Deus. Id, quod passim cernere est in cunctis, quae apud sacram rituum Congregationem actae sunt et aguntur, causis, in ista, qua de agitur, mirum in modum elucescit.

Equidem adolescentibus, qui praesertim in studiis operam ponunt, quibus tot insidiae struuntur malaeque artes, magno spectaculo est Beatus Gabriel a Virgine Perdolente. Is namque quum aetate et gratia floreret, vixdum mundi expertus est vanitatem, cito pedem a periculo referre fuit sollicitus illibataeque virtutis semina custodiendi percupidus, decem et octo annos natus, in Congregationem a Passione Domini Nostri Iesu Christi, divina operante gratia, se recepit, ibique obscuram vitam duxit eamque perbrevem. Quarto enim et vicesimo a nativitate anno nondum expleto, eidem, iam caelo maturo, exilium cum patria commutare perquam feliciter obtigit.

At, quo magis, religionem postquam fuit ingressus, perpetua oblivione a mundo derelinqui penitusque obliterari in deliciis ille habuit, eo magis, ab eius obitu tricennio elapso, penes Christifidelium multitudinem notus fieri coepit maximeque clarescere. Etenim, quum anno millesimo octingentesimo nonagesimo secundo ipsius Famuli Dei sacrarum exuviarum canonica recognitio fieret, inopinato quasi et praeter opinionem hac illac fama personuit innumerorum fere prodigiorum, quae, illo deprecatore, divinitus patrata esse ferebantur. Hac veluti Dei voce Servum suum fidelem superius ascendere invitantis commotos non minus quam tacite admonitos seipsos, uti par erat, exhibuerunt sancti Pauli a Cruce Filii benemeritissimi; ratique idcirco in comparandis dilecto sodali suo beatorum caelitum honoribus non esse praeterea immorandum, impigre alacriterque, quavis cunctatione posita, animum mentemque operi adiecerunt.

Coeptis autem tam prosper tamque celer respondit exitus, ut, brevi admodum duodecim annorum spatio, longum sane atque salebrosum iter, quo ratio iudicialis ordinis continetur atque disciplina, emensi fuerint illi planeque confecerint; quandoquidem per Signaturam, quam vocant, *Commissionis,* initium sui quum sumpserit haec Beatificationis causa anno millesimo octingentesimo nonagesimo sexto, iuridica causae ipsius absoluta iam erat cognitio anno millesimo nongentesimo octavo, eiusdemque anni prostremo mensis maii die, qui in Dominicam tum incidit infra octavam Ascensionis, sueto solemnique ritu in patriarchali Basilica Vaticana prima celebrata fuerint Beatificationis solemnia.

Quae, ut consentaneum prorsus erat, sine spirituali christiani populi fructu esse nequiverunt. Ubi primum siquidem licuit, Aposto-

licae Sedis nomine et auctoritate, erga Dei Famulum Gabrielem a Virgine Perdolente publicum et ecclesiasticum exercere cultum, apta valde valdeque propitia sese occasio obtulit, ut eiusdem novensilis Beati innotesceret vita, ad imitandum proponerentur heroicae ipsius virtutes, enarrarentur miracula aliaque id genus extraordinaria dona, quibus ex rebus nutrimentum suum atque pabulum sumere Christifidelium devotionem, nemo unus ignorat. Quodque est peculiari notatione dignum, aliquot vix abierant menses, ex quibus, post peractum in Basilica Vaticana Beatificationis ritum, variis in ocis de apostolico privilegio fieri coeperant triduana solemnia, cum, quantum acceptum sibi esse novensilis Beati exoratum patrocinium, Ipse non obscure portendere dignatus est Deus, novis editis de caelo signis atque prodigiis. Quapropter petita prius et obtenta reassumptione, ut vocant, causae Canonizationis, e variis, quae circumferebantur, portentis, binae selectae sunt sanationes, easque eiusmodi fuisse inventas, quae veri prodigii nomen, dignitatem atque honorem promereantur, apostolicum docet, quod non ita pridem super miraculis editum est Decretum; ideoque quod pro solemni impetranda Canonizatione Beati Gabrielis a Virgine Perdolente, praescripto legis requirebatur, hoc rite adimpletum fuisse constat.

Itaque huc deductus quum sit sermo, unde profectus est, illuc debet reverti. Nam, quum aliam vix invenire sit causam, quae adeo secundo et expedito actorum cursu optatam supremamque assecuta fuerit Canonizationis metam, quumque id e sapienti providoque Dei consilio sit repetendum, suspicere oportet ac demisse venerari Dei voluntatem Eiusque iudicio causae bonitatem atque praestantiam itidem agnoscere fas est atque profiteri, quemadmodum facto suo agnovit et professus est sacer hic Ordo. In generali namque Congregatione, quae, die tertia superioris mensis decembris, coram Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XV habita est, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem dubio: - *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam a Sede Apostolica Beato Gabrieli a Virgine Perdolente venerationem, tuto procedi possit ad solemnen ipsius Canonizationem?* - Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores *tuto* procedi posse unanimi responderunt suffragatione. Nihilominus Sanctissimus Dominus Noster supremam sententiam Suam de more prorogandam duxit, cunctos, qui aderant, interea monens, superni luminis auxilium in tam gravi negotio, communibus fervidisque fusis Deo precibus, esse poscendum.

Hodierno autem adveniente die, quo suavissimum recolitur Epiphaniae Domini misterium, religiosissime litato eucharistico sacrificio, ad

Vaticanas Aedes advocari iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beati Gabrielis a Virgine Perdolente Canonizationem.*

Hoc Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis inseri litterasque apostolicas sub Plumbo de Canonizationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri mandavit octavo idus ianuarii anno MCMXIX.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

ROMANA

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI ANNAE MARIAE TAIGI, MATRISFAMILIAS, E TERTIO ORDINE SANCTISSIMAE TRINITATIS REDEMPTIONIS CAPTIVORUM.

Super Dubio

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Sat superque est enunciare apostolicum hoc, de quo agitur, Decretum ad Ancillam Dei pertinere Annam Mariam Taigi, quae, quoad inter homines est diversata, uxor et materfamilias fuit, ut quanta exstet emineatque praenobilis causae huius praestantia atque dignitas, probe intelligat quisque sibique plane suasum habeat, quin vel minime opus sit rem adumbrare verbis.

Quae vero argumento huic nativa inest vis, eo roboratur et augetur, quo fauste feliciterque processit huc usque actorum cursus, ut iam complectatur, quae pro formali obtinenda Beatificatione in iure statuta sunt

quaeque vel in ipsis venerandae antiquitatis monumentis ad vivum sic inveniuntur expressa: « Nos attendentes, quod, licet ad hoc, ut aliquis « sanctus sit apud Dominum in Ecclesia triumphante, sola sufficiat « finalis perseverantia, iuxta illud: Esto fidelis usque ad mortem, et « dabo tibi coronam vitae; ad hoc tamen, ut sanctus habeatur apud « homines in Ecclesia militante, duo sunt necessaria: virtus morum et « veritas signorum; merita videlicet et miracula, ut haec et illa sibi ad « invicem contestentur, quum nec merita sine miraculis, nec miracula « sine meritis plene sufficiant ad perhibendum inter homines testimo- « nium sanctitati. Sed, dum merita sana praecedunt et clara succedunt « miracula, certum praebent indicium sanctitatis, ut nos ad ipsius vene- « rationem inducant, quem Deus ex meritis praecedentibus et signis sub- « sequentibus exhibet venerandum; quae duo ex verbis Evangelistae « plenius colliguntur: Illi autem profecti praedicaverunt, ubique Domino « cooperante et sermonem confirmante sequentibus signis », etc.... (Gregorius Papa IX in Bulla Canonizationis S. Antonii Patavini, *Cod. Canonizat.*, pag. 65).

Iamvero, quod venerabilis Famulae Dei Annae Mariae Taigi praecesserint merita, quae adquisivit sibi illa cumulavitque, gravissima praesertim uxoris matrisque familias sancte religioseque implens munera, indubio eximioque documento exstant heroicae ipsius Dei Famulae, solemni Ecclesiae iudicio, iamdiu probatae virtutes. Praeclara autem merita atque generosas a Venerabili in exemplum exercitas virtutes rata quoque habere et confirmare dignatus est Deus, divino, quod accessit, miraculorum testimonio; nonnisi enim miraculo fieri utraque poterat, quae ad cognoscendum proposita fuerat, sanatio, quemadmodum brevis et efficax evicit demonstratio.

Sane, cuncta in primis comperta fieri necesse fuit atque explorata, quae in una et altera sanatione factum respiciebant, quod iudicio ferendo fundamento esse debebat, ita monente et suadente celebri in universa canonici civilisque iuris provincia effato: *posito facto, oritur ius.* Utque ipsa ferebat natura rei, eadem desuper interrogandi fuerunt, qui auditi in iudicialibus tabulis riteque perpensi fuerant testes. Hi porro e morbo, in quem ambae inciderant mulieres, prodeuntia, sicut adverterant ipsi, explicuerunt symptomata, eisque ingravescentibus in diem, infirmae corporis parti quum venerabilis Ancillae Annae Mariae Taigi admota fuerit imago, depulsum suis se conspexisse oculis fugatumque morbum iidem, numero saltem et qualitate a iure requisitis praediti, fideliter enarrarunt testes adeo, ut, accedentibus etiam, confirmantibus et adiuvantibus documentis, tamquam validis adminiculis, quae

necessaria prorsus erat, eadem desiderata minime fuerit iusta atque legitima probatio.

Hisce praeiactis firmiterque constitutis facti elementis, a notis ad ignota, ad utriusque scilicet facti causam naviter pervestigandam, mox factus est gradus, prouti iubent Logicae leges et praecipuum est ratiocinii officium. Cumque de tecnica, ut inquiunt, quaestione ageretur, ne ullus facile subreperet error, maxima idcirco cura fuit viros seligere in arte peritos; ab eisque reapse apto admoto medicae scientiae lumine, quod actoribus demonstrandum erat, solide invicteque demonstratum fuisse liquet. Illud siquidem positum est in aperto, quod videlicet tum in primo tum in altero casu situs fuerit morbus in materiali quadam atque organica laesione, quacum una simul neutiquam esse potest subitus atque perfectus utriusque sanationis modus, sicut in actis descriptus est; obstant quippe naturae vires, quas eidem constituit praefinivitque naturae auctor, Deus; eapropter utramque sanationem ipsam miraculo esse factam, necessario debet inferri certoque haberi.

Eo perspicuitatis et certitudinis adducta est quaestio iterata productaque disceptatione. Nam post antepreparatoriam binae, praeter morem, successerunt praeparatoriae Congregationes, easque demum subsecuta est Congregatio generalis, quae, die tertia proxime praeteriti mensis decembris, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum quum fuisset dubium: - *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* - Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores singuli ex ordine suffragia tulerunt, quibus tamen intento animo exceptis perpensisque, Sanctissimus Dominus noster mentem Suam, ceu de more, aperire distulit, ratus in re tam gravi diuturnis precibus concedendum esse spatium.

Hodierno autem auspicatissimo die, quo Puer Iesus a tribus Sapientibus est adoratus, sacris misteriis piissime celebratis, ad Vaticanas Aedes arcessiri voluit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, mihique insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: « Constare de utroque proposito mi« raculo », de primo nempe « instantaneae perfectaeque sanationis « Mariae Del Pinto a metrite et endometrite chronica cum subsequuto « haematocele, illico totius corporis redintegratis viribus »; deque altero « instantaneae perfectaeque sanationis Melaniae Sevin a luxatione de-

« xteri pedis et ossis perone, seu fibulae fractura, cum gravi emartro « coniuncta ».

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri iussit octavo idus ianuarii anno MCMXIX.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius*,

III

ROMANA

DUBIA

Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia, pro opportuna solutione, proposita fuerunt; nimirum:

I. An occurrente Vigilia S. Thomae Ap. in Feria Quatuor Temporum, de qua fit Officium cum respondente Missa, legendum sit Evangelium Vigiliae in fine Missae?

II. Si in Festo de quo recitatur Officium cum Missa, etiam Feria et Vigilia vel duae Vigiliae simul occurrant, de quanam legi debeat Evangelium in fine Missae?

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, re mature perpensa, respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative* iuxta Rubricas et Decreta.

Ad II. De illa dicitur Evangelium in fine, de qua primo facta est Commemoratio. Quod si hoc Evangelium sit idem de Festo, tunc Evangelium in fine erit de altera quae secundo loco commemoratur, iuxta Decretum n. 3844 *Romana* 5 februarii ad IX.

Atque ita rescripsit et declaravit, die 10 ianuarii 1919.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius*.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

CAUSAE ACTAE SUB SECRETO

In Sacra Romana Rota, a mense ianuario usque ad mensem decembrem anni 1918, actae sunt sub secreto *causae quae sequuntur; quarum definitiva sententia editur tantum in parte dispositiva.*

I. Nullitatis Matrimonii *ex capite vis et metus.*

Proposito dubio: *An constet de nullitate matrimonii in casu?* RR. PP. DD. S. Many, *Ponens,* I. Prior et P. Rossetti, Auditores de Turno, die 18 februarii 1918 respondendum censuerunt: *Negative.*

Adversus sententiam interposita est appellatio.

II. Nullitatis Matrimonii *ex capite vis et metus.*

Proposito dubio: *An constet de nullitate matrimonii in casu?* RR. PP. DD. P. Rossetti, *Ponens,* R. Chimenti et M. Massimi, Auditores de Turno, die 6 iunii 1918 respondendum censuerunt: *Negative.*

III. Nullitatis Matrimonii *ex capite vis et metus.*

Proposito dubio: *An constet de nullitate matrimonii in casu?* RR. PP. DD. A. Sincero, *Ponens,* F. Cattani Amadori et P. Rossetti, Auditores de Turno, die 11 iunii 1918 respondendum censuerunt: *Negative.*

IV. Nullitatis Matrimonii *ex capite impotentiae ex parte viri.*

Proposito dubio: *An sententia Rotalis diei 22 decembris 1913 sit confirmanda vel infirmanda in casu?* RR. PP. DD. G. Sebastianelli, Decanus, *Ponens,* P. Rossetti et M. Massimi, Auditores de Turno, die 4 iulii 1918 respondendum censuerunt: *Esse infirmandam.*

Adversus sententiam interposita est appellatio.

V. Nullitatis Matrimonii *ex capite vis et metus.*

Proposito dubio: *An constet de nullitate matrimonii in casu?* RR. PP. DD. I. Prior, *Ponens,* A. Sincero et F. Cattani Amadori, Auditores de Turno, die 27 iulii 1918 respondendum censuerunt: *Affirmative.*

Adversus sententiam interposita est appellatio.

VI. Nullitatis Matrimonii *ex capite defectus consensus ex parte mulieris.*

Proposito dubio: *An sententia Rotalis diei 22 ianuarii 1914 sit confirmanda vel infirmanda in casu?* RR. PP. DD. G. Sebastianelli, Decanus, *Ponens,* P. Rossetti et M. Massimi, Auditores de Turno, die 29 iulii 1918 respondendum censuerunt: *Confirmandam esse sententiam Rotalem.*

VII. Nullitatis Matrimonii *ex capite impotentiae ex parte viri.*

Proposito dubio: *An constet de nullitate matrimonii in casu?* RR. PP. DD. R. Chimenti, *Ponens,* M. Massimi et I. Grazioli, Auditores de Turno, die 16 augusti 1918 respondendum censuerunt: *Affirmative.*

Ex Cancellaria, 11 ianuarii 1919.

Sac. T. Tani, *Notarius*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

I

NOTA DELLE CONGREGAZIONI DA TENERSI NELL'ANNO 1919

14 gennaio. Congregazione Ordinaria.
28 » Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Alano de Solminiac.
11 febbraio. **Congregazione Generale** sopra i miracoli della Ven. Luisa de Marillac.
25 » Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù del Ven. Bernardo Clausi.
11 marzo. Congregazione Ordinaria.
18 » **Congregazione Generale** sopra i miracoli della Beata Giovanna d'Arco.
8 aprile. Nuova Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Giovanni Nepomuceno Neumann.
29 » Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù del Ven. Carlo Giacinto di Santa Maria.
13 maggio. Congregazione Ordinaria.
27 » Nuova Congregazione Preparatoria sopra i miracoli del B. Teofilo da Corte.
3 giugno. Congregazione Ordinaria Particolare.
17 » **Congregazione Generale** sopra il martirio, segni o miracoli della Ven. Maria Maddalena Fontaine e Maria Clotilde Angela di S. Francesco Borgia e Compagne, Figlie della Carità e Orsoline di Valenciennes.
8 luglio. Congregazione Preparatoria sopra il martirio, segni o miracoli dei Servi di Dio Mattia Murumba e Compagni d'Ouganda.
22 » Congregazione Ordinaria.
12 agosto. Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù della Ven. Vincenza Gerosa.
28 ottobre. Congregazione Preparatoria sopra le virtù della Ven. Maria Michelina del SSmo Sacramento.
11 novembre. Congregazione Ordinaria.
25 » Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Bartolomeo Dalmonte.

2 dicembre. **Congregazione Generale** sopra il martirio, segni o miracoli del Ven. Girolamo delle Ventiquattrore.

9 » Congregazione Ordinaria Particolare.

23 » Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù del Ven. Francesco da Camporosso.

II

Martedì 14 gennaio 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di Beatificazione, ossia dichiarazione del martirio del Servo di Dio Natale Pinot, parroco di Louroux-Beconnais, della diocesi di Angers, ivi ucciso, come si asserisce, in odio alla Fede nel 1794.

2) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Innocenzo da Berzo, Sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini.

3) Ed intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Gioacchina Vedruna de Mas, Fondatrice dell'Istituto della Carità, nella diocesi di Vich.

Martedì 28 gennaio 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati officiali e dei Rmi Consultori teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù del Ven. Servo di Dio Alano De Solminiac, dei Canonici Regolari Lateranensi, Vescovo di Cahors.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

6 gennaio 1919. I Revmi P. Abate Arsenio Pellegrini e P. Sofronio Gassisi, dei Minori Basiliani di Grottaferrata, *Consultori della S. Congregazione « Pro Ecclesia Orientali ».*

27 » » L'Emo signor Cardinale Donato Sbarretti, *Protettore dell'Istituto di Carità, di Nazaret.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

22 dicembre 1918. Mons. Giuseppe Alfredo Peltier, della diocesi di Joliette.

Prelati Domestici di S. S.:

28 ottobre 1918. Mons. Antonio Tonda, della diocesi di Susa.
20 dicembre » Mons. Giuseppe Morrone, della diocesi di Nola.
2 gennaio 1919. Mons. Francesco Rossi Stockalper, di Roma.
6 » » Mons. Gustavo Couto, della diocesi di Angola.
11 » » Mons. Carlo Roseau, della diocesi di Séez.
14 » » Mons. Gioacchino Soarez de Oliveira Aloin, dell'archidiocesi di Rio de Janeiro.
15 » » Mons. Emilio Seraglia, della diocesi di Padova.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 dicembre 1918. Al sig. Giulio van den Heuvel, già Inviato straordinario e Ministro plenipotenziario del Belgio presso la Santa Sede.
14 gennaio 1919. Al sig. Bonaventura Blanco Viel, già Ministro degli Esteri al Cile.
» » » Al sig. Guglielmo Pereira, già Ministro degli Esteri al Cile.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 gennaio 1919. Al sig. Leone Watine, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Eugenio Wattinne, della medesima diocesi.
14 » » Al sig. Guglielmo Giorgio Emilio d'Artillac Brill, Incaricato di Affari dei Paesi Bassi a Buenos Aires.
22 » » Al sig. Giovanni Enrico Ludovico van Dyk, della diocesi di Bois-le-Duc.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

31 dicembre 1918. Al sig. conte Simone Planas Suarez, Ministro del Venezuela a Lisbona.
8 gennaio 1919. Al sig. ing. Giuseppe Fernando Sousa, di Lisbona.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

10 aprile 1918. Al sig. Eliseo Arbeláez, già Segretario della Legazione di Colombia presso la Santa Sede.

8 gennaio 1919. Al sig. cav. Emilio Ranuzzi, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

5 gennaio 1919. Al sig. dott. Giorgio Sidley, della diocesi di Salford.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

28 dicembre 1918. Mons. Giuseppe Giuntini, dell'archidiocesi di Firenze.
16 gennaio 1919. Mons. Agostino Maij, della diocesi di Paderborn.
» » » Mons. Roberto Heddergott, della medesima diocesi.
» » » Mons. Massimiliano de Berchem, dell'archidiocesi di Praga.
» » » Mons. Riccardo Hoffmann, dell'archidiocesi di Monaco di Baviera.
19 » » Mons. Sebastiano Staudhamer, della medesima archidiocesi.
21 » » Mons. Francesco Verquera, della diocesi di Susa.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

28 dicembre 1918. Mons. Giuseppe Di Girolamo, di Roma.